

KRIK

Je kijkt naar boven en je zegt:
'Ik heb een eekhoorn in mijn tuin!'

En de eekhoorn kijkt naar beneden en zegt:
'Ik heb een mens in mijn tuin.'

Hanna Kraan

Krik

met tekeningen van
Mies van Hout

Lemniscaat Rotterdam

Van Hanna Kraan verschenen bij Lemniscaat

Verhalen van de boze heks
De boze heks is weer bezig!
Bloemen voor de boze heks
Toveren met de boze heks
De boze heks moet winnen
De boze heks geeft een feest

Dansen op het dak (Sinterklaasverhalen)

Wil je meer weten over onze boeken?

Ga naar www.lemniscaat.nl

© Tekst: Hanna Kraan 2005

© Omslag en illustraties: Mies van Hout 2005

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v. Rotterdam 2005

ISBN 90 5637 637 3

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

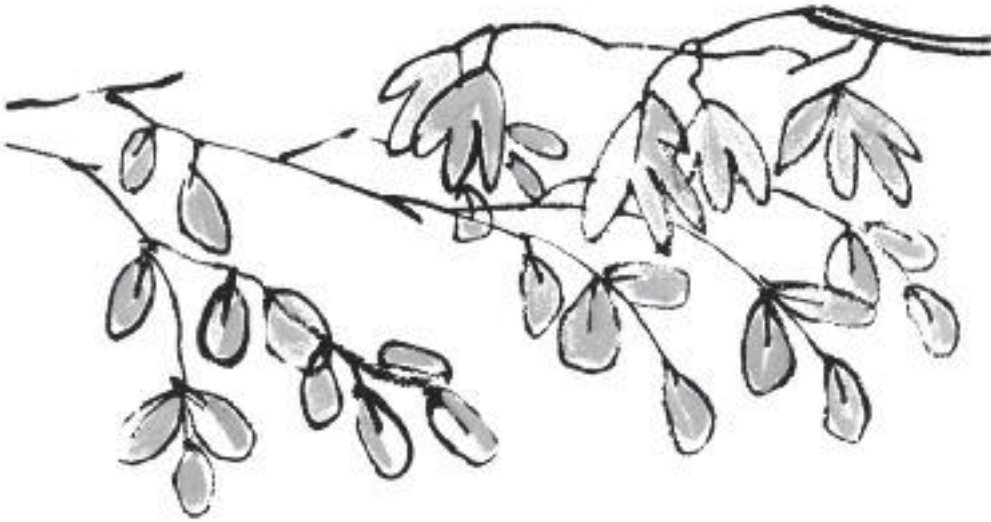
Druk: Drukkerij C. Haasbeek b.v., Alphen aan den Rijn.

Bindwerk: Boekbinderij De Ruiter b.v., Zwolle

Inhoud

De tuin	7
Melle	15
De fietsbel	22
Eieren	31
Feestje	41
Bezoek	47
De waslijn	54
Spelletje	61
De tekening	68
Rook	74
Koorts	81
Een boom met lichtjes	90
Oud en Nieuw	98

De tuin

Krik sprong van boom tot boom tot boom. Na heel veel bomen rustte hij uit op een tak en keek naar beneden. Daar, tussen de stammen, zag hij een groen hek.

‘Raar,’ zei Krik. ‘Wie zet er nou een hek in het bos?’
Hij schommelde op de tak en zong:

*‘Wat raar, wat gek
daar staat een hek.’*

Toen sprong hij naar de volgende boom, aan de andere kant van het hek.

‘Een eekhoorn hou je niet tegen,’ zei hij trots. ‘Een eekhoorn gaat gewoon bovenlangs.’

Twee bomen verder bleef hij staan.

‘Hee, het bos houdt op.’

Hij zag een grasveld en bloemen en een vijver. En achter het grasveld een wit huis met groene luiken.

‘Een tuin! Daarom staat er een hek. Nou snap ik het.’

Krik ging op het puntje van een tak zitten en keek naar het huis. Het zag er verlaten uit. Alle luiken waren dicht.

‘Een leeg huis. Dat kan geen kwaad. Dan kan ik wel even in de tuin kijken.’

Krik gleed langs de stam naar beneden en liep de tuin in.

‘Wat een mooie tuin. En vlakbij het bos. Hier wil ik wel wonen.’

Hij huppelde terug naar de boom. In de schaduw van de takken lag een grote steen.

‘Maar dat is handig. Daar kun je op zitten.’

Krik klom op de steen en hij zong:

*'Hier zit Krik
helemaal alleen
op een grote steen.'*

Onder de steen rommelde iets. Een deur knarste open en een krakende stem riep: 'Hee! Wat moet dat daar, op het dak?'

Geschrokken keek Krik naar beneden.

Een donkere pad, vol plooien en rimpels, stond voor de steen. Hij schudde zijn vuist.

'Eraf jij! Van mijn huis af!'

'Huis?' vroeg Krik. 'Is dit een huis? Ik dacht, dat het een zitsteen was.'

'Geen zitsteen,' kraakte de pad. 'Een woonsteen. De steen van Domper.'

Krik sprong op de grond. 'Wie is Domper?'

'Ik ben Domper. En wie ben jij?'

Krik sprong op en neer en zong:

*'Ik ben Krik
Krik ben ik
ik ben Krik
Krik ben ik.'*

‘Ja ja, nou weet ik het wel,’ bromde de pad. ‘Als je maar van mijn steen afblijft.’

Hij ging naar binnen. Met een klap viel de deur achter hem dicht.

Krik liep naar de boom en keek omhoog.

‘Dit zou een goeie woonboom zijn. Hoog en groot, met sterke takken.’

Hij klopte tegen de stam.

‘Woont hier iemand?’ riep hij naar boven.

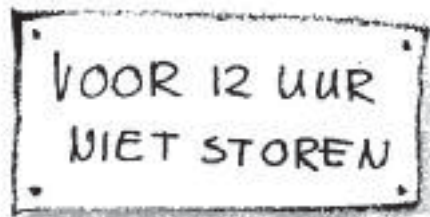
Alles bleef stil. Alleen de blaadjes ritselden.

‘Toch maar even vragen. Voor alle zekerheid.’

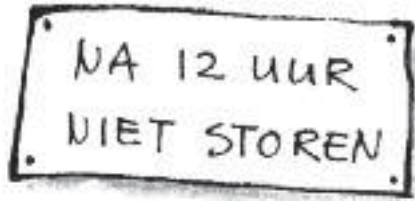
Krik liep weer naar de steen van Domper.

Hij wilde kloppen, maar toen zag hij twee bordjes, naast de deur.

Op het bovenste bordje stond:

Op het onderste bordje stond:

Krik aarzelde. Hij keek om zich heen, maar hij zag niemand anders in de tuin. Hij haalde diep adem en klopte.

Hij hoorde slepende voetstappen, gemopper dat dichterbij kwam, en daar was Domper weer. Hij wees naar de bordjes.

‘Kun je niet lezen?’

‘Jawel,’ zei Krik gauw. ‘Maar ik kom niet storen, ik kom iets vragen.’

‘Wat dan?’

‘Woont er iemand in deze boom hier?’

‘Nee,’ zei Domper kort. ‘Boom ernaast wel. Daar woont een merel. Herrieschopper. Bah. Maar hier woont niemand.’

Krik danste heen en weer.

‘Eindelijk! Dan kom ik hier wonen!’

‘Hier?’ kraakte de pad. ‘Waarom? Heb je geen huis?’

Krik stond stil. ‘Mijn huis is weg. Ik woonde daar, in het bos. Maar toen kwamen er mannen met een zaag.’

Domper schrok. ‘Boom omgezaagd?’

‘Ja,’ zei Krik treurig. ‘Helemaal weg. Ik zoek al dagen een ander huis. Maar overal woont al iemand.’

‘O,’ zei Domper. ‘Nou ja. In dat geval... Als je maar geen herrie schopt.’

Hij draaide zich om en ging naar binnen.

Krik holde naar de boom en klom erin.

‘Een echte Krikboom,’ zei hij tevreden. ‘Mooi en groot en helemaal van mij.’

Hij hoorde iets, in de tuin. Hij duwde een paar bladeren opzij om te kijken. Toen schrok hij zo, dat hij zich aan de tak moest vasthouden.

De luiken van het huis waren open en daar ging de tuindeur ook open. Een jongen en een meisje holden naar buiten.

‘Wat is het gras hoog geworden,’ riep het meisje.

‘Ja, natuurlijk,’ zei de jongen. ‘Dat is de hele vakantie niet gemaaid.’

‘Helpen jullie de auto uitladen?’ vroeg een man vanuit de deuropening.

De kinderen holden weg.

Krik staarde lang naar het huis. Toen zuchtte hij diep en klom langzaam naar beneden. Met gebogen hoofd liep hij naar de steen van Domper. Hij keek naar de

bordjes naast de deur, haalde zijn schouders op en klopte.

‘Domper!’ riep hij. ‘Ik kom niet storen. Ik kom afscheid nemen.’

De deur ging open.

‘Afscheid?’ kraakte Domper. ‘Je bent er net.’

‘Ja,’ zuchtte Krik. ‘Maar er wonen mensen in het huis.’

‘Nou en?’

‘Mensen zijn gevaarlijk. Die hebben een zaag.’

Domper schudde zijn hoofd. ‘Deze niet.’

‘Zagen ze geen bomen om?’

‘Nee. Nooit.’

Krik keek weifelend naar het huis.

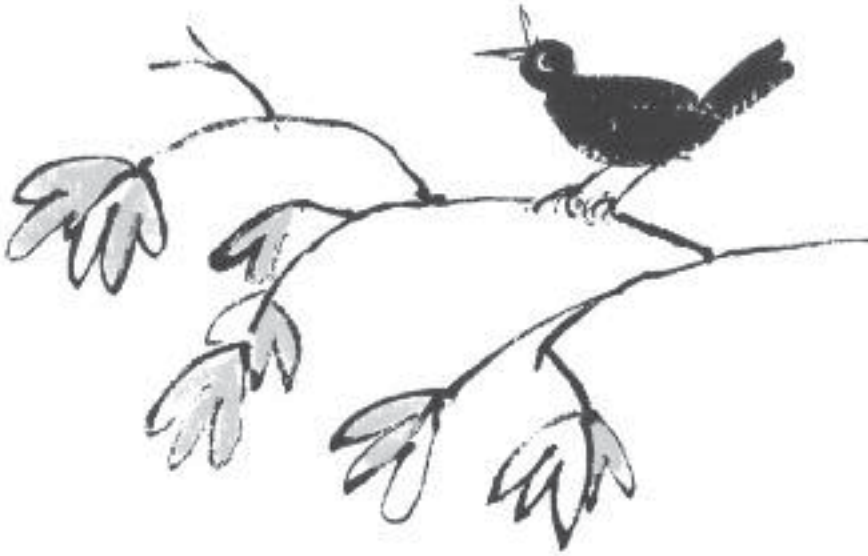
‘’s Winters strooien ze brood,’ vertelde Domper. ‘En ze hangen nootjes op.’

Krik maakte een sprongetje. ‘Nootjes?’

‘Nootjes,’ knikte Domper. ‘Nootjes in een netje.’

‘Dan zijn we burenen,’ zei Krik. ‘Ik blijf!’

Melle

Krik werd wakker van schallend gezang. Hij rekte zich uit en ging kijken.

Een paar takken hoger zat een merel. Schallend zong hij:

*'Hier zing ik mijn hoogste lied
voor de kikker in het riet.
Voor de krekkel en de mier
zing ik mijn liedje hier.'*

Krik klapte. De merel keek waar het geluid vandaan kwam en maakte een buiging.

‘Mooi,’ riep Krik en hij klom naar hem toe. ‘En zo hard.’

De merel knikte. ‘Ik ben een groot zanger. Uit een familie van grote zangers. Mijn vader was zanger, mijn grootvader was zanger, mijn overgrootvader was...’

Hij hield op en keek Krik onderzoekend aan.

‘Wie ben jij? Ik heb je nog nooit gezien.’

Krik sprong op en neer op de tak en zong schel:

‘Ik ben Krik

Krik ben ik

ik ben Krik

Krik...’

‘Ja, ik hoor je wel,’ zei de merel ongeduldig. ‘Jij bent Krik.’

‘En wie ben jij?’

De merel keek beledigd. ‘Wéét je niet, wie ik ben?’

‘Nee.’

‘Maar iedereen weet wie ik ben. Je hebt toch wel eens van Melle Merel gehoord?’

‘Nee. Wat is een mellemerel?’

‘Ik ben Melle Merel.’

‘O, dat is een naam,’ zei Krik. ‘Ik dacht, dat het een soort merel was.’

‘Melle is een naam, ja. Mijn vader heette Melle, mijn grootvader heette Melle, mijn overgrootvader...’

‘Ik zal het onthouden,’ zei Krik vlug.

Melle ging een takje hoger zitten.

‘Waar kom jij vandaan?’

‘Uit het bos,’ wees Krik. ‘Daar helemaal.’

‘Daarom had je nog nooit van me gehoord,’ zei Melle opgelucht, en hij kwam weer naast Krik zitten.

‘Wat doe je in mijn tuin?’

‘Jouw tuin? Ik dacht, dat het de tuin van die mensen daar was.’

‘Dat denken ze,’ grinnikte Melle. ‘En ze mogen er wel in, hoor. Maar ik woon hier, dus de tuin is van mij.’

‘Dan is hij ook van mij,’ riep Krik. ‘Want ik woon hier ook.’

‘Waar woon je dan?’

‘Hier, in deze boom. Sinds gisteren.’

‘O.’ Melle schuifelde heen en weer op de tak. ‘Ik woon hiernaast. Maar hier zit ik vaak te zingen.’

‘Mag best,’ zei Krik. ‘Ik zing ook vaak. Ik zing Krik-liedjes. Wil je er eentje horen?’

En meteen zong hij schel:

*‘Een walnoot is geen hazelnoot
een eik is geen kastanje
een beukenootje is niet groot
en rood is niet oranje.’*

Melle schoof een stukje naar achteren.

‘Dat was nou een Krikliedje. Hoe vond je het?’

‘Hard,’ zei Melle. ‘Maar ik zing nog harder, want ik ben een merel.’

Hij haalde diep adem en zong:

‘Ik ben Melle Merel

een merelkerel

ik ben Melle Merel

en ik zing altijd.’

‘Stil!’ riep een zware, krakende stem van beneden.

Krik schrok zo, dat hij bijna van de tak afviel.

Domper stond voor zijn steen en schudde zijn vuist.

‘Schreeuwlelijk! Hou op met dat kabaal! Nu meteen!’

‘Kabaal?’ riep Melle verontwaardigd. ‘Jij altijd. Jij weet niet, wat mooi is, jij.’

Krik zwaaide. ‘Hoi Domper. Dit is een goeie boom, joh. Ik ben al helemaal gewend.’

‘Wat? Wat?’ mompelde Domper. ‘O, ben jij het. Gewend. Mooi zo.’

En hij verdween in zijn steen.

‘Ken je hem al?’ vroeg Melle.

‘Ja. Ik ging per ongeluk op zijn steen zitten.’

‘Net goed,’ grinnikte Melle. ‘Domper is een zeurpad.

Altijd mopperen, altijd brommen. Waarom dacht je, dat deze boom leeg stond?’

Hij wilde wegvliegen.

‘Wacht even,’ zei Krik. ‘De mensen van het huis, zijn die gevaarlijk?’

‘Welnee. Ze komen wel in de tuin, maar je hebt geen last van ze. Heb je ze al gezien?’

‘Ik heb twee kinderen gezien...’

‘Petje en Staartje,’ knikte Melle.

‘Heten ze zo?’

‘Zo noem ik ze. Petje heeft vaak een petje op en Staartje heeft een paardenstaart.’

‘Die dus. En een meneer.’

‘Dat is geen meneer,’ zei Melle gewichtig. ‘Dat is een keizer.’

‘Echt waar? Hoe weet je dat?’

‘Staat op de voordeur. Op een bordje. M. Keizer, staat er.’

‘Wat betekent die M?’

‘Weet ik veel. Machtige Keizer, misschien.’

Krik keek naar het huis. ‘Raar. Een keizer woont toch in een paleis?’

‘Ja, hoor eens,’ zei Melle ongeduldig. ‘Ik weet ook niet hoe dat zit. Maar hij is de keizer en de moeder is de keizerin.’

‘Die ken ik nog niet.’

‘Dan haal ik haar wel even.’

Melle vloog naar de tuindeur en tikte met zijn snavel tegen het glas. Hij wachtte even en tikte nog eens. Toen vloog hij terug naar Krik.

De deur ging open.

‘Daar heb je haar,’ fluisterde Melle.

De keizerin kwam naar buiten, met Petje.

‘Ik zie niemand,’ zei ze. ‘Maar ik hoorde toch duidelijk, dat er iemand tegen de deur tikte.’

‘Ik hoorde het ook,’ zei Petje.

De keizerin keek naast het huis. ‘Niemand. Nou, dan zal het wel een takje geweest zijn.’

Ze gingen weer naar binnen.

‘Zie je wel?’ zei Melle. ‘Aardige mensen.’

‘Hangen ze echt nootjes op, in de winter?’ vroeg Krik.

Melle knikte. ‘Nootjes. En vette bollen met pitjes.’

Hij sloeg zijn vleugels uit.

‘Ik ga weer naar mijn eigen boom. Als er wat is, dan roep je me maar. We zijn tenslotte burenen.’

‘Ja,’ zei Krik. ‘En Domper ook.’

‘Domper,’ bromde Melle. ‘Die mag je voor 12 uur niet storen en na 12 uur niet storen. Aan Domper heb je niks.’ En hij vloog weg.

Krik keek naar beneden. Domper was weer buiten.

Hij zat voor zijn steen in de zon.

‘Domper!’ riep Krik. ‘Ik wil niet storen, maar we zijn toch burenen?’

‘Tja,’ zuchtte Domper.

Krik ging aan de tak hangen en hij zong:

*‘Wij zijn burenen
we helpen elkaar.
Als er wat is
dan roep je me maar.’*

De fietsbel

Pring! Ringeling!

Krik holde naar het puntje van de tak.

‘Wat is dat?’

‘Fietsbel,’ zei Melle. ‘Petje komt thuis.’

Petje fietste langs het huis de tuin in. Hij zette zijn fiets tegen de schuur en haalde een rode bal uit de fietstas. Stuiterend met de bal liep hij naar het huis.

Krik ging aan de tak hangen om beter te kijken.

‘Hoe zou dat zijn, op een fiets rijden?’

‘Geen idee,’ gaapte Melle.

‘Waar zit die bel?’

‘Daar. Dat ronde ding, op het stuur. Dan weten ze, dat je eraan komt. Zal ik je mijn nieuwe lied laten horen?’

Er kwam geen antwoord. De tak van Krik was leeg.

‘Krik?’ riep Melle. ‘Waar zit je?’

‘Hier!’ hoorde hij uit de tuin. Krik zat op het stuur van de fiets.

‘Wat doe jij nou?’

‘Even van dichtbij bekijken. Dat mag toch wel?’

Krik gaf een klap op de bel.

Pling!

‘Je moet tegen dat oortje duwen, aan de zijkant,’ wees Melle.

Krik duwde. ‘Dat lukt niet.’

Hij ging aan de andere kant staan en trok.

Prrring!

‘Zwaar,’ pufte Krik. ‘Slaan gaat beter.’

Hij sprong op de grond, raapte een takje op en klom
weer op het stuur. Met het takje sloeg hij op de bel.

Pling! Pling! Plingeling!

Melle hield zijn oren dicht. ‘Hou op. Straks horen ze
je.’

Pling! Pling!

Domper stampte zijn steen uit en zwaaide met zijn
vuist.

‘Laat dat! Hou op met die herrie!’

Maar Krik hoorde hem niet. Hij sloeg op de bel en hij zong:

*Ring ting
laat me door.
Ting ting
ik ga voor.'*

Achter zijn rug ging de tuindeur open. Petje en de keizerin kwamen naar buiten.

Melle floot zo hard hij kon. 'Krik! Kijk uit!'

'Wat is er?' Krik keek om. 'O!'

Hij sprong op het zadel en dook in de fietstas.

'Ik hoorde toch een fietsbel,' zei de keizerin.

'Ik ook,' zei Petje. 'Maar er is niemand in de tuin.'

'Waarom staat je fiets nog buiten?'

Petje haalde zijn schouders op. 'Ik zet hem zo wel binnen.'

'Doe het meteen maar. Dan kan er niemand aan zitten.'

De keizerin liep naar de schuur en deed de deur open.

Petje reed de fiets naar binnen.

'En de deur op slot,' zei de keizerin.

Petje haalde een sleutel uit zijn zak en draaide de deur op slot. Toen liep hij achter de keizerin aan naar huis.

Melle vloog naar de schuur en tikte met zijn snavel tegen het raam.

‘Krik! Waar zit je?’

Daar was Krik, aan de andere kant van het glas.

‘Help! De deur is dicht! Kun jij hem openkrijgen?’

‘Nee,’ zei Melle. ‘Die zit op slot.’

Krik sloeg met zijn vuisten tegen het glas.

‘Help! Ik wil eruit!’

‘Rustig maar,’ zei Melle. ‘Ik ga hulp halen. Zo terug.’

Hij fladderde de tuin door en riep zo hard hij kon:

‘Krik zit in de schuur! Kom helpen! Help Krik!’

Hij keek om zich heen. Er kwam niemand.